

Divina Vindecare

Numărul 30
Iunie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Cum de nu a păcătuit Isus niciodată?	Pag. 3
2. Ce beneficiu avem?	Pag. 6
3. Fratele tău	Pag. 12
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 13-a	Pag. 13
5. Invitație	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Cum de nu a păcătuit Isus niciodată?

David Clayton, martie 2008

Cum se face că Isus nu a păcătuit niciodată, când noi, toți ceilalți am păcătuit? A fost numai o întâmplare, doar o coincidență că numai un om dintre miliardele care au trăit nu a comis nici măcar un act păcătos, nici chiar atunci când a fost copil?

I-am văzut pe copii pierzându-și cumpătul, am văzut la ei comportament egoist chiar și atunci când ar fi putut înțelege și reprimă astfel de tendințe. A avut Isus vreodată un asemenea comportament?

Este adevărat că un bebeluș nu poate comite conștient un act păcătos, motiv pentru care nu poate fi vinovat de păcat. Dar un bebeluș poate și chiar are un comportament păcătos, demonstrându-se astfel faptul că din momentul nașterii deține înclinații spre rău, că are o natură stricată.

De vreme ce El n-a păcătuit niciodată, este clar faptul că Isus trebuie să fi avut ceva ce nicio altă persoană nu a avut. Întotdeauna există o explicație. Dar care a fost acel element care L-a făcut pe Isus atât de diferit?

Natura fizică și cea spirituală

În primul rând să subliniem un adevăr fundamental: fiecare persoană deține o natură fizică (alcătuită din materie) care depinde de gene sau de attributele fizice. Însă, fiecare persoană mai are și o altă natură, o natură spirituală care depinde de starea spiritului său.

Trupul omului are o natură carnală sau decăzută. Ea are slăbiciuni și tendințe care sunt transmise genetic. Dar omul are, de asemenea și o natură spirituală carnală. Are o minte sau un spirit care este în totalitate egoist și care îl va conduce în mod natural spre a face ceea ce este centrat pe sine. Păcatul nu ține de gene. Păcatul își are originea în minte; ține de starea minții.

Izvorul egoismului

Singura Persoană din univers care este în mod natural altruistă, este Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a născut un Fiul, această natură altruistă a fost transmisă Fiului Său care a moștenit chiar viața sau natura Tatălui Său.

„Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne -a fost arătată.” (1 Ioan 1:2).

Acesta este motivul pentru care există două Ființe în univers care sunt în mod natural altruiste, și anume Dumnezeu și Fiul Său. Toate celelalte ființe sunt altruiste numai dacă sunt unite cu Dumnezeu prin spiritul Său. Fără această legătură, ele sunt în mod natural egoiste.

Dar egoismul nu ține de trup. Egoismul nu depinde de comportament sau de modul în care o persoană se raportează la lege. Egoismul este o trăsătură care izvorăște din interior, din mintea omului și reprezintă atitudinea tuturor oamenilor care sunt despărțiți de spiritul lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva învață să se supună legii, lucrul acesta nu-l va transforma într-o persoană altruistă.

Educația nu poate face pe cineva altruist. Studiul Bibliei, raportarea la lege nu poate face pe cineva altruist. Singurul mijloc prin care cineva poate deveni altruist este unirea cu Dumnezeu. De aceea, nicio educație în sine nu L-a putut determina pe Isus să se comporte corect dacă natura Sa nu ar fi fost bună.

La acest punct, unii afirmă că El a fost bun numai pentru că era umplut de spiritul Tatălui, dar că El Însuși, în natura Sa era la fel de egoist și de corupt asemenea tuturor oamenilor. Această idee este complet neadevărată. Dacă acesta a fost adevărul, de unde a venit acest egoism și această degradare? El a moștenit trupul lui Adam, dar nu și mintea acestuia.

Divinitatea lui Hristos

Atunci când a venit pe acest pământ, Isus S-a dezbrăcat pe Sine de puterea și slava Sa divină. Atunci, ce a mai rămas din Fiul lui Dumnezeu? Ce a făcut ca El să fie în continuare Fiul lui Dumnezeu?

Aici intervin unii care merg atât de departe încât afirmă că puterea Sa s-a dus, slava Sa s-a dus, mintea Sa s-a dus, natura Sa s-a dus, caracterul Său s-a dus - și atunci ce a venit din cer? Ce a rămas din Fiul lui Dumnezeu? Potrivit acestei teorii, El a dispărut cu totul! Tot ceea ce a mai rămas a fost numai un nume care trebuie să fi fost unul fals, pentru că nimic din original (din Fiul lui Dumnezeu) nu mai era acolo.

Ei bine, dacă lucrul acesta este adevărat, atunci singura concluzie la care putem ajunge este că Isus nu era Fiul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu putea atunci să aleagă orice ființă umană și să facă aceleași lucruri pe care le-a făcut cu și prin Hristos.

Cei care cred lucrul acesta, L-au distrus pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă acceptăm această teorie, vom distruge adevărul că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu cu o mai mare putere decât o face doctrina trinității.

Adevărul este că divinitatea nu înseamnă numai putere, ci include de asemenea și natură.

Puterea divină are legătură cu atotputernicia lui Dumnezeu de a face minuni, de a crea lumi, de a respinge orice manifestare de-a lui Satan. Isus a cedat această abilitate atunci când a devenit om. (Filipeni 2:5-8).

Natura divină este acea calitate pe care numai Dumnezeu și Fiul Său o posedă ca și atribut natural, dar care poate fi împărtășită celor care primesc viața lui Hristos. Această calitate reprezintă un aspect al naturii lui Dumnezeu care face ca atitudinea Lui să fie complet diferită de cea a tuturor celorlalți ființe create. Atunci când Isus a venit pe această planetă, El Și-a păstrat natura divină.

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

Dumnezeu este bun. El este pe deplin bun. Asta înseamnă că El nu are niciodată și nici nu a avut vreodată nici măcar un singur impuls care să nu fie bazat pe deplin pe dragoste și altruism. Cu toții știm că lucrul acesta este adevărat. Această calitate nu este bazată pe puterea lui Dumnezeu și nici pe omniștiința Lui, ci reprezintă chiar esența naturii lui Dumnezeu. Așa cum ne spune Biblia, „Dumnezeu este dragoste.” El este ceea ce este. Aceasta este calitatea esențială a Ființei Sale și adevărul este că aceasta este marea calitate care diferențiază divinitatea de restul ființelor create.

Contrar concepției unora, puterea nu reprezintă atributul principal al divinității. Dacă ar fi fost așa, atunci Satan ar fi putut fi o ființă divină într-o mai mare măsură decât ar putea deveni oamenii pentru că are o putere mult mai mare. Principalul atribut al divinității este că Dumnezeu este în mod desăvârșit bun. El este dragostea pură.

Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, a avut natura spirituală a divinității, combinată pe deplin cu natura fizică decăzută a lui Adam. Natura divină Îi aparținea de drept. Îi aparținea prin naștere, pentru că El era divin. Era Fiul lui Dumnezeu. Așa cum nota un autor: „un spirit divin a locuit într-un templu de carne.” Așadar, toate impulsurile Lui erau îndreptate spre a face binele, spre a face numai ce era plin de dragoste, și asta pentru că așa era natura Lui.

Însă este evident faptul că puterea lui Dumnezeu Îi era disponibilă și că fără acea putere nu ar fi putut îndeplini multe dintre lucrurile bune pe care mintea Sa Îl îndemna să le facă. Cu toate că era bun în El Însuși, a avut nevoie de botezul cu duhul sfânt, a avut nevoie de puterea Tatălui Său pentru a împlini dorințele inimii Sale.

Într-un sens, Hristos a trebuit să vină la nivelul nostru. A luat natura noastră fizică cu toate lipsurile acesteia, slăbite de 4000 de ani de degenerare. În acest punct, El S-a coborât pe deplin la nivelul nostru. Dar acum că ajunsese aici, cum ne putea ajuta dacă ar fi fost chiar în aceeași poziție? Poate un om să-l tragă afară pe un altul din nisipuri mișcătoare, dacă și el este tot în aceleași nisipuri mișcătoare? Nu, acest lucru este imposibil. Isus a trebuit să aibă un avantaj chiar și atunci când S-a coborât la nivelul nostru. A trebuit să dețină mijloace pentru a ridica omenirea, iar aceste mijloace nu puteau fi găsite în natura noastră, căci în noi nu este nimic bun. El a trebuit să facă accesibilă viața divină omenirii, iar acest lucru nu putea fi realizat decât dacă El era divin. În Sine Însuși a unit divinul cu umanul și în felul acesta a înălțat omenescul în locul în care omul poate deveni fiul lui Dumnezeu.

El nu s-a întrupat pentru a-l învăța pe om cum să primească spiritul sfânt. Orice alt om ar fi putut face asta. Dar numai Fiul lui Dumnezeu a putut să devină un astfel de om care să dețină ambele naturi, pentru că El le are pe ambele. De asta avea nevoie omenirea pentru a fi salvată.

Poate divinitatea să fie ispitită?

O minte care are puteri divine nu poate fi ispitită pentru că o asemenea minte cunoaște sfârșitul lucrurilor de la începutul lor. Dar o minte divină care nu are puterile supranaturale caracteristice unei astfel de minți, care nu poate vedea viitorul, care nu poate cunoaște toate lucrurile, poate fi ispitită. Poate fi ispitită să aleagă calea sinelui și nu pe cea a predării.

Este adevărat că esența răului este egoismul și că divinitatea este pe deplin altruistă și plină de

dragoste. Isus, prin natura Lui, a fost altruist din momentul nașterii. Dar ceea ce Satan a încercat să facă pe tot parcursul vieții lui Isus, a fost să-L atragă în ceva ce, privit din exterior, nu era egoist, dar care era fundamentat pe guvernarea de sine. Aceasta era o altă cale prin care să-L determine să se supună principiului sinelui, care este fundamentul guvernării lui Satan.

Acele trei ispite din pustiu sunt grăitoare în ceea ce privește modul în care Satan a încercat să-L prindă pe Hristos.

Prima dată L-a ispitit să prefacă pietrele în pâini. Acest lucru este ceva ce nu pare a fi egoist, dar ar fi însemnat ca Isus să acționeze din proprie inițiativă, fără a avea călăuzirea Tatălui. De fapt, Satan Îl ispitesc pe Isus să devină propriul Lui Dumnezeu. Isus i-a spus lui Satan că omul trebuie să trăiască prin cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să direcționeze fiecare aspect al vieții iar omul nu trebuie să ia hotărâri singur.

Apoi Isus a fost ispitit, de arhanghelul căzut, să sară de pe acoperișul templului și să demonstreze astfel că este Fiul lui Dumnezeu. A fost invitația de a dovedi că El este Fiul lui Dumnezeu printr-o minune. Iarăși aceasta ar fi fost decizia Lui, și nu a lui Dumnezeu. Din nou a fost ispitit să acționeze fără călăuzirea lui Dumnezeu.

A treia oară, Satan I-a oferit lui Isus controlul asupra lumii fără luptă și moarte, numai dacă I s-a fi închinat lui. Oferta pentru Isus era să câștige controlul asupra lumii printr-un alt mijloc decât cel pe care Dumnezeu îl pregătise. Isus a respins imediat această sugestie.

Singurele momente în care Biblia ni-L înfățișează pe Isus luptându-se cu voința sinelui, se desfășoară: unul în grădina Ghetsimani iar celălalt la Calvar. În niciun moment din viața Sa El nu S-a luptat împotriva voinței Tatălui. Și chiar în acel moment, în care Isus a spus: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (Matei 26:39), a căutat El o cale egoistă? Nu. El a spus: „Dacă există vreo altă cale prin care ei să fie salvați fără ca Eu să fiu nevoit să Mă despart de Tine, atunci Te rog să Mă conduci pe acea cale.” În această rugăciune nu exista niciun egoism. Dacă ar fi existat o cale mai ușoară, atunci nu trebuia ca El să meargă pe acea cale atât de grea. Dar acum vedem că El era ispitit să aleagă propria Lui cale și nu pe cea a Tatălui. Nu o cale egoistă, dar una determinată de sine.

Aceasta a fost chiar rădăcina rebeliunii lui Satan. Egoismul înseamnă a te gândi la tine și nu la alții. Guvernarea sinelui înseamnă a alege calea mea în detrimentul căii lui Dumnezeu, chiar și atunci când facem bine. Asta are de-a face cu credința sau cu lipsa credinței și presupune încrederea în înțelepciunea mea mai presus decât în a lui Dumnezeu. Chiar dacă fac bine altora după mintea mea, tot păcătuiesc.

Dar, oare, a fost necesar ca Isus să se lupte împotriva ispitei de a comite adulter? L-a împins trupul Lui către asta cu o asemenea forță încât să fie nevoit să facă dușuri reci? A trebuit să se lupte cu sine pentru a nu rosti anumite cuvinte către Maria sau Marta și să reziste îndemnului de a le atinge într-un mod nepotrivit? Absolut nu! Dar sunt unii care cred că Isus a fost ispitit cu aceleași ispite și cu aceeași intensitate cu care aceste ispite apelează la noi. Dar Biblia spune că păcatul a fost un lucru pe care Isus l-a urât. Nu era ceva către care să se simtă atras.

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Evrei 1:9).

Bineînțeles că Biblia spune că El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Însă, atunci când ne gândim cu atenție la aceste lucruri, devine clar că El nu a fost supus ispitelor noastre în fiecare detaliu, cu toate că, în principiu, a fost ispitit ca noi.

În primul rând, două persoane pot fi supuse aceleiași ispite și, în timp ce una dintre ele simte că îi este imposibil să reziste, cealaltă nu are nicio problemă. Faptul că Isus a trebuit să întâmpine ispite ca și noi, că a fost ispitit asemenea nouă, nu înseamnă că El a trebuit să se lupte cu aceste ispite asemenea nouă.

Când devine ispita cu adevărat puternică? Atunci când pătrunde în mintea noastră, sau când noi începem să ne gândim la posibilități?

„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.” (Iacov 1:14, 15).

Atunci când un bărbat privește o femeie frumoasă, când este puternic ispitit? Când o privește prima dată, sau când începe să-și imagineze ce s-ar putea întâmpla între ei? Fiecare persoană sinceră cunoaște răspunsul. Ispitele sunt puternice numai atunci când cochetăm cu gândul la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă cedăm. Atunci când mintea unei persoane este decisă să nu facă o anumită faptă, atunci acea faptă

își pierde întreaga putere asupra lui.

Ne putem gândi la răspunsul pe care Iosif i l-a dat soției lui Potifar și să-l comparăm cu răspunsul dat de David – Batșebe. Ispita a câștigat teren în mintea lui David atunci când acesta a mai rămas pe acoperiș și a început să-și bucure ochii cu priveliștea trupului soției vecinului lui, când a început să-și imagineze alternativele. Nu a fost la fel cu Iosif, care nu a meditat nici măcar pentru o clipă asupra gândului de a ceda ofertei soției stăpânului său.

S-a jucat vreodată Isus cu vreun gând păcătos? A contemplat El vreodată posibilitatea de a face vreo faptă greșită? Absolut nu!! De aceea este clar că în aceste condiții, ale ispitelor care deseori ne prind pe noi, Isus nu a trecut niciodată prin luptele prin care noi trebuie să trecem deseori.

Este adevărat că Isus trebuia să obțină biruința asupra păcatului. Este ceea ce trebuia să ne ofere. Dar a însemnat asta că El a trebuit să se lupte împotriva păcatului în aceeași manieră ca și mine? De ce nu? Nu – pentru că El nu a venit pe pământ ca să-mi ofere posibilitatea de a lupta cu păcatul, ci pentru a-mi oferi biruința asupra păcatului. Ceea ce El a avut nevoie a fost biruința asupra păcatului. Iată singurul lucru pe care a trebuit să-l facă. Pentru că a obținut biruința, indiferent de mijloacele pe care le-a folosit, poate să-mi ofere acea viață care este deja biruitoare față de păcat.

Isus a spus: „Jugul Meu este ușor și povara mea este ușoară.” Motivul pentru care noi găsim acest jug ușor este pentru că Isus a venit să ne ofere ceea ce El deja a obținut.

Un autor nota: „El ne este frate în slăbiciunile noastre, dar nu și în tendințele noastre. Asemenea Celui fără de păcat, natura Sa s-a retras de la rău.”

Ce beneficiu avem?

David Clayton, martie 2012

Citind recent din cartea Levitic, am ajuns la pasajul unde Dumnezeu îi dă lui Moise instrucțiuni în legătură cu lepra. Acestea sunt instrucțiuni detaliate despre modul în care preotul trebuia să identifice lepra și cum trebuia să îl trateze pe un om ce a contractat această boală. Am fost tulburat în timp ce citeam. Lepra era o boală teribilă și putea avea efecte devastatoare asupra trupului unui om.

„Dar în ziua când se va vedea în el carne vie, va fi necurat; când preotul va vedea carnea vie, să-l declare necurat: carnea vie este necurată, este lepra.” (Levitic 13:14-15)

Îmi și imaginam ce efect psihologic ar avea boala asupra unei persoane, care tocmai a fost diagnosticată. Era sortită să-și vadă carnea putrezind, să vadă cum viața și vigoarea i se scurg încetul cu încetul, până când murea. Mi-aduc aminte de un cântec, despre Naaman leprosul, care descria groaza leprei și experiența lui când s-a scufundat în Iordan:

„De șase ori în Iordan, de șase ori rănile curgeau. De șase ori s-a uitat la el, de șase ori nici o schimbare.”

„Rănile curgeau”! Ce imagine teribilă! Dar aceasta era realitatea. În timpurile biblice, lepra era una dintre bolile cele mai de temut și era privită ca „blestemul lui Dumnezeu.” Dar ce m-a tulburat și mai mult a fost afirmația din versetele 45, 46. „Leprosul atins de această rană să-și poarte hainele sfâșiate și să umble cu capul gol; să-și acopere barba și să strige: ‚Necurat! Necurat!’ Câtă vreme va avea rana, va fi necurat: este necurat! Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără.”

Știu că această sentință era necesară pentru a asigura sănătatea celor din tabără. Și înțeleg că punerea acestei persoane în carantină era necesară pentru prevenirea răspândirii plăgii printre ceilalți. Era o metodă prin care doar o persoană suferea și nu mai multe. Dar puneți-vă în locul unui astfel de lepros pentru un moment: ești dus înaintea preotului, iar inima îți bate tare. Speri, împotriva oricărei speranțe, că ceea ce ai nu este lepră, dar te temi pentru că semnele există. Ești examinat cu atenție, apoi auzi sentința groaznică: este lepră!

Din acest moment, nu te mai poți întoarce la casa ta, nu-ți mai poți vizita soția și copiii, nu te mai poți întoarce acolo unde te simțai în siguranță. Din această clipă ești proscris, o persoană nedorită, evitată, osândită să-și petreacă restul vieții afară din tabără, singură. De fiecare dată când vezi alți oameni trebuie

să strigi de la distanță : Necurat! Necurat! Din punctul de vedere al celorlalți din tabără, acest lucru este bun, un lucru necesar. Dar din punctul de vedere al mizerabilului lepros? El e o ființă umană, cu sentimente și dorințe. Oare cum este să-ți petreci restul vieții într-o așa mizerie de nedescris?

Iată gândul care m-a frământat în timp ce citeam acest pasaj: unde era Dumnezeu în timpul acesta? Asta era tot ce putea face pentru poporul Său? Unde este mângâierea de a avea un Dumnezeu, dacă asta este tot ce poate face El pentru o persoană aflată într-o situație atât de grea?

De ce o relație cu Dumnezeu?

O întrebare interesantă. Bineînțeles, în orice relație, motivul pentru care două părți se caută una pe cealaltă este speranța împlinirii reciproce a unor nevoi. Fiecare parte oferă, în cadrul relației, ceea ce caută cealaltă parte și în acest fel se stabilește o interdependență și se obține o satisfacție reciprocă. Este ciudat să te gândești că Dumnezeu ar putea beneficia de pe urma unei relații cu oamenii – ființe fragile și nesemnificative în raport cu Universul – dar se pare că are și El un beneficiu.

Dar ce obține omul din această relație? Presupun că fiecare așteaptă ceva diferit de la Dumnezeu. Unii vin cu dorința ca într-o zi să aibă privilegiul să trăiască veșnic. Alții se tem de un iad veșnic și speră să-l evite menținând o legătură cu Dumnezeu. Unii Îl caută pe Dumnezeu pentru că vor noroc, succes în urma eforturilor lor, recolte bune, etc. Motivele sunt multe și variate, dar ideea este că omul îl caută pe Dumnezeu (indiferent de cum Îl percepe a fi) pentru că are nevoi, pe care el crede că Dumnezeu le poate satisface. Când oamenii ajung într-un punct în care cred că Dumnezeu nu are nimic de oferit, nici un ajutor de dat, atunci devin: fie agnostici fie atei.

Doar un comandant?

Când citim cartile Exod, Levitic, Numeri, Deuteronom remarcăm numărul impresionant al poruncilor date Israelitilor, legi care le dictau cum trebuie să se comporte. De fapt, se pare că partea lui Dumnezeu din această relație consta, în mare parte, din a le spune lor cum să se comporte. Erau instrucțiuni și porunci care acopereau fiecare aspect din viața lor. Nu exista îndoiala că aveau un Dumnezeu, dar, câteodată părea că această relație are doar o latură. Dumnezeu le spunea ce să facă și ei ascultau – scopul lui Dumnezeu era să comande și partea lor de relație era să asculte. Se părea că, în viața de zi cu zi, beneficiile oamenilor erau puține. Știu că acest lucru nu este așa, dar sunt destule dovezi că mulți dintre Israeliti vedeau această relație așa. Ajunseseră să se teamă de Dumnezeu și să creadă că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi fost „vasalii” Lui. Ajunseseră să creadă că ei „dădeau” și Dumnezeu „lua.”

Frustrare și deznădejde

Mulți dintre noi ne amintim de rebeliunea lui Core, Datan și Abiram. Din cauza rebeliunii lor împotriva lui Moise și Aaron, pământul s-a deschis și i-a înghițit împreună cu familiile lor. Alți două sute cincizeci de bărbați au vrut să arate că sunt la fel de potriviți (calificați) ca și Aaron și au luat cădelnițele, au oferit (ars) tămâie înaintea lui Dumnezeu. Atunci un foc a izbucnit și i-a omorât pe toți. A doua zi, când oamenii au început să murmure și să se plângă, o plagă a decimat paisprezece mii șapte sute dintre ei. În două zile aproape cincisprezece mii au murit și se părea că era din cauza legăturii lor cu Dumnezeu! Ascultați cuvintele oamenilor și veți avea o idee despre cum priveau ei legătura lor cu Dumnezeu.

„Copiii lui Israel au zis lui Moise: „Iată că murim, pierim, pierim cu toții! Oricine se apropie de Cortul Domnului moare. Va trebui oare să murim cu toții?” (Numeri 17:12-13)

Greu de citit astfel de cuvinte. Oamenii aceștia trăiau într-o frică teribilă de Dumnezeu. Nu-i de mirare că-și doreau să fie în Egipt, la stăpânii lor unde erau robi și unde puteau, cel puțin, să știe la ce să se aștepte. Iar față de acest Dumnezeu simțeau frică; le era teamă că, apropiindu-se de El, vor fi distruși imediat. Această atitudine a persistat multă vreme și mărturiile Vechiului Testament arată că acești oameni n-au ajuns să se încreadă în Dumnezeu și niciodată n-au dezvoltat o legătură fericită cu El, ca popor. Alte sute de ani mai târziu îi vedem pe urmașii acelorași oameni făcând afirmații asemănătoare privind relația lor cu Dumnezeu:

„Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: „Ce-am spus noi împotriva Ta?” Ați zis: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor? Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da,

ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!”

Aceasta era înțelegerea lor despre Dumnezeu și simțeau că relația lor cu El avea doar o latură, unde ei făceau partea ce ținea de ascultare și supunere față de reguli, dar totul fără rost pentru că nu exista nici un beneficiu pentru ei. De fapt, cei răi și nesupuși păreau că se bucură de aceleași beneficii ca și cei care îl serveau pe Dumnezeu, așa că unde era avantajul în a-L sluji pe Cel Preaînalt?

Ales de Dumnezeu

Să ne amintim că Dumnezeu era Cel care inițiasse legătura cu Israel. Nu ei fuseseră cei care îl rugaseră pe Dumnezeu să aibă o legătură cu ei, ci Dumnezeu fusese cel care îi alesese și stabilise acest legământ cu ei.

„Dar tu, Israele, robul Meu, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu, tu, pe care te-am luat de la marginile pământului și pe care te-am chemat dintr-o țară depărtată, căruia ți-am zis: „Tu ești robul Meu, te aleg, și nu te lepăd! Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:8-10)

Iată afirmația lui Dumnezeu despre modul în care El avea să se îngrijească de Israel. Iată beneficiile la care ei se puteau aștepta de la El, avându-L ca Dumnezeu. Aveau tot dreptul să se aștepte ca, atunci când erau în necaz și aveau nevoie de ajutor, El să intervină și să-i ajute.

Dar la ce fel de ajutor se puteau aștepta de la Dumnezeu? Era același fel de ajutor pe care îl puteau primi de la vecinii lor, de la Egipteni sau de la Sirieni? La ce bun să aibă un Dumnezeu, dacă tot ajutorul pe care El li-l putea da era la fel ca cel așteptat de la oameni? Care era beneficiul de a avea un Dumnezeu, dacă nu un ajutor supranatural?

Dumnezeul Cel viu

Una dintre expresiile folosite foarte des în legătură cu Iehova este „Dumnezeul cel viu”. Această expresie este folosită de treizeci de ori în Biblie cu referire la adevăratul Dumnezeu. Observați cum a folosit David acest termen atunci când a văzut frica și lașitatea tovarășilor săi Israeliti, când aceștia tremurau în fața provocării lui Goliat.

„David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face aceluia care va omorî pe filisteanul acesta și va lua ocară deasupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului cel Viu?” (1 Samuel 17:26)

Ce a vrut să spună David prin această expresie, „Dumnezeul cel viu”? Ce impresie lasă aceste cuvinte asupra minții? Dumnezeu cel viu” implică un Dumnezeu care poate acționa, un Dumnezeu care poate interveni, un Dumnezeu care este mai mult decât un Dumnezeu cu numele, mai mult decât un obiect care trebuie să fie venerat și adorat. David vorbește despre o Ființă care poate și chiar intervine în treburile omului când este nevoie, Unul pe care oamenii să se poată bizui. Cei care aparțin Dumnezeului cel Viu nu sunt ca frunzele purtate de vânt și ei nu sunt limitați la resursele disponibile unui om necredincios. Dumnezeu cel Viu este viu! Așadar, El este o realitate, este întotdeauna factorul care face diferența atunci când oamenii Lui sunt în situații dificile.

Sunt câțiva israeliți de care-mi amintesc când mă gândesc la condiția acestor sărmane ființe diagnosticate cu lepră. De ce a stabilit Dumnezeu ca ele să fie tratate în acest fel? Dacă oamenii aceștia erau fii lui Dumnezeu, fii Dumnezeului celui Viu, asta era tot ce putea face Dumnezeu pentru ei? Să fie trimiși în exil, să fie disprețuiți și marginalizați pentru toată viața lor? Unde era Dumnezeul lor, unde era Dumnezeul lor cel Viu, în momentele în care ei aveau cea mai mare nevoie? Ce beneficiu aveau pentru că Îl serveau pe Dumnezeu, dacă atunci când erau în criză și aveau cea mai mare nevoie de El, tot ceea ce Dumnezeu făcea era să hotărăscă izolarea lor de ceilalți?

Este Dumnezeu consecvent?

Una dintre caracteristicile lui Dumnezeu este aceea că El nu se schimbă. El însuși a spus:

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciti.” (Maleahi 3:6)

Putem crede această afirmație? Ceea ce sugerează este că pe Dumnezeu poți să te bazezi. Principiile Lui nu se schimbă niciodată. De fapt, este uimitor: dacă am înțelege natura lui Dumnezeu, caracterul și

principiile Lui, atunci am putea ști mereu cu precizie ce ar face Dumnezeu într-o anumite situație, pentru că El nu se schimbă niciodată! Din cauza erorii lor de înțelegere, israeliții îl priveau pe Dumnezeu ca pe o Persoană schimbătoare și imprevizibilă. Acest lucru i-a condus pe unii să simtă o frică teribilă de El, frica de a fi prea aproape de El. Această înțelegere greșită i-a făcut să creadă că nu e de nici un folos să-l slujești pe Dumnezeu și că era mai bine înainte, când nu aveau legătură cu El.

O condiție a binecuvântărilor Sale

Gândiți-vă la cuvintele din următorul pasaj:

„Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul care te vindecă.” (Exod 15:26)

Priviți ce spune Dumnezeu aici: El promite că, dacă oamenii vor păzi poruncile Lui cu grijă, una dintre garanții este că nici o boală din cele care i-au afectat pe egipteni nu va veni asupra lor. Erau adevărate aceste promisiuni? Putea fi Dumnezeu considerat absolut vrednic de încredere? Este o întrebare serioasă și una pe care trebuie să o luăm în considerare cu mare grijă. Dacă Dumnezeu nu putea să-și țină cuvântul, atunci israeliții aveau dreptate să se teamă de El, să fie nesiguri cu privire la acțiunile Lui viitoare. Dar Dumnezeu a vorbit clar și El își îndeplinește cu exactitate promisiunile.

Cum de au contractat „oamenii lui Dumnezeu” lepra, cea teribilă boală, sau altele, în timpul vechiului Israel? Singurul răspuns posibil este că acei oameni, care contractaseră această boală trebuie să fi fost oameni care nu respectau poruncile lui Dumnezeu cu credincioșie. Nu poate fi alt răspuns pentru că este cert că, dacă ei respectau ceea ce Dumnezeu le spusese, El, cu siguranță, și-ar fi făcut partea în această înțelegere. Știi că asta sună dur și pare a susține ideea pe care o aveau și israeliții, că lepra era o pedeapsă de la Dumnezeu pentru păcatele unei persoane. Totuși, dacă analizăm mai îndeaproape, vom vedea că nu este așa.

Niciunul neprihănit

Câți dintre israeliți au păzit poruncile cu sârguință? Nu avem nici o posibilitate reală să știm răspunsul cu acuratețe. Dar înregistrările din Biblie ne dau un motiv temeinic să credem că foarte puțini, dacă nu cumva niciunul. Istoria lor este una de constantă rebeliune și nesupunere față de Dumnezeu. Adevărul este că, dacă Dumnezeu ar fi trimis boala pentru neascultare, toți din Israel ar fi fost plini de lepră, și probabil nici o persoană n-ar fi scăpat. De fapt, dacă ar fi să credem afirmația lui Dumnezeu că „nu este niciunul neprihănit, niciunul”, atunci ar trebui să spunem că fiecare persoană din Israel merita să fie lovită cu lepră. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Unii s-au îmbolnăvit, alții nu, dar, adevărul este că nu exista vreo garanție pentru vreunul dintre ei, pentru că niciunul nu îndeplinea condiția lui Dumnezeu.

Afirmația lui Dumnezeu era o garanție a protecției, nu o promisiune a nenorocirii. Dumnezeu nu spunea: „dacă nu ascultați, vă voi face bolnavi”. Ce voia El să spună era „dacă vă veți pune în mâinile mele, atunci voi pune protecția Mea peste voi, dar dacă nu veți avea încredere în Mine, nu pot să am grijă de voi.”

Neascultarea de Dumnezeu chiar i-a pus pe oameni într-un loc în care El nu-i putea proteja. Ca rezultat, unii au contractat boli precum lepra, în timp ce alții sufereau sub alte nenorociri. Aceste dezastre erau un indicator că protecția lui Dumnezeu era înlăturată și nu un semn al pedepsei divine. Toți leproșii fuseseră nesupuși, dar de fapt, așa fuseseră și toți ceilalți. Ei nu erau mai răi decât ceilalți.

Înapoi la întrebarea: De ce a dat Dumnezeu aceste teribile instrucțiuni privind leproșii, când aceștia erau chiar poporul declarat al Lui? De ce nu a putut să facă ceea ce un „Dumnezeu Viu” putea să facă și anume să intervină și să-și ajute poporul? Din moment ce El era Dumnezeul lor și ei erau poporul Său, de ce nu a făcut El ceea ce un Dumnezeu trebuia să facă – să-i vindece pe acești oameni leproși, în loc de a-i condamna la o viață fără speranță?

Una dintre istoriile cele mai cunoscute din Biblie este povestea lui Naaman, sirianul cel lepros. Povestea este uimitoare pentru că vorbește despre un om, care nu făcea parte din poporul lui Dumnezeu, și totuși a fost vindecat de lepra lui, de către Dumnezeu. Mulți dintre noi ne amintim scena în care acest păgân se scaldă de șapte ori în ”murdarul” Iordan și apoi, miraculos, este vindecat de această boală la a șaptea scufundare. Cu toate acestea, probabil mulți dintre noi uităm faptul că acest om a fost vindecat în

timp ce mulți alții în Israel erau loviți de aceeași boală. De ce? De ce a vindecat Dumnezeu pe acest străin în timp ce a lăsat pe mulți din propriul Său popor pradă aceluiași necaz? Să punem din nou întrebarea: Este Dumnezeu consecvent? Putem avea încredere că-Și va ține cuvântul? Pe ce bază a vindecat Dumnezeu lepra lui Naaman?

Am auzit comentarii despre ce i s-a întâmplat lui Naaman și altora care au fost vindecați, cazuri descrise în Biblie. Mulți care analizează aceste întâmplări, pun vindecările pe seama compasiunii lui Dumnezeu, a dispoziției Lui sau admit că motivația din spatele acestora le este necunoscută. Ei nu văd consecvență în modul lui Dumnezeu de a opera, în astfel de cazuri – vindecarea bolilor sau facerea de minuni. Conceptul lor despre Dumnezeu este foarte asemănător cu cel al israeliților, care credeau că Cel Preaînalt era o Ființă schimbătoare și că purtarea Sa depindea de starea Lui dintr-o anumită zi. Acest soi de întuneric și nesiguranță lua naștere datorită incapacității de a crede ceea ce Dumnezeu spune. Dacă acceptăm cuvântul Său, atunci trebuie să credem că ceea ce El a făcut pentru Naaman, este dispus să facă pentru toți care au același fel de credință cum a avut Naaman. Trebuie să credem acest lucru pentru că Dumnezeu nu are prejudecăți, nu se uită la fața omului și El nu se schimbă. Cei care nu știu asta sunt cei care ajung să fie nesiguri și să aibă frică de Dumnezeu.

Atitudini ciudate

În ultima noastră publicație, am scris că intenția lui Dumnezeu de a ne vindeca bolile și suferințele a existat dintotdeauna. Intenția lui s-ar putea materializa dacă doar am crede. Un cunoscut scriitor a declarat că afirmația mea este îndrăzneată. Acest soi de nesiguranță și necunoașterea a căilor lui Dumnezeu este motivul pentru care mulți oameni ajung să creadă că a-L servi pe Dumnezeu este un fel de joc de noroc. Ei cred că suntem obligați să facem așa cum cere El, dar că El nu are obligația de a-și ține promisiunile. Aceeași oameni care spun că Dumnezeu nu este mereu dispus să vindece sunt aceeași oameni care și-ar pune viețile în mâinile doctorilor și medicilor. Ei s-ar supune mai degrabă să fie îndopați cu tot felul de medicamente, să fie tăiați, în încercarea disperată de obține de la oameni ceea ce ei simt că Dumnezeu nu ar oferi! Ei își risipesc toate resursele pe medici în încercarea de a obține vindecarea fizică, și totuși, în mod tragic ajung să-i vadă pe cei dragi stingându-se, după eforturi disperate de a doborî boala. În toate astea, unde era Dumnezeu? Concluzia vine: „nu era voia lui Dumnezeu să se vindece”. Dacă acest lucru este adevărat, atunci de ce atâtea eforturi de a obține vindecare de la oameni? De ce nu accepăm „voia lui Dumnezeu” de la început, fără să ne opunem lui Dumnezeu prin încercările de obține vindecare de la oameni, dacă „nu este voia lui Dumnezeu”?

Adevărul este că mulți dintre noi ne raportăm la Dumnezeu ca la o loterie. Nu avem o înțelegere a voii sau căilor Sale. Îl abordăm de la distanță și cunoștința despre El este bazată mai mult pe întâmplare decât pe ceea ce este revelat. Când considerăm că nu este voia lui Dumnezeu să ofere vindecare și noi încercăm disperați să răsturnăm situația prin a ne duce la oameni pentru a găsi vindecare, atunci noi declarăm că, fie avem o atitudine rebelă față de Dumnezeu, fie nu avem nici o idee clară despre voia Lui. Aceasta este o tragedie.

Cei care pretind a fi „poporul lui Dumnezeu”, care pretind a-L servi pe „Dumnezeul cel viu”, sigur ar trebui să cunoască mai mult de atât. În mod sigur ar trebui să fim capabili să-L întrebăm pe Dumnezeu care este voia Lui și să putem obține un răspuns.

Biblia declară că Dumnezeu va împlini fiecare promisiune pentru cei care vor crede. Pentru cei care vor avea adevărata credință. Iată singura condiție a lui Dumnezeu. Aceasta a fost condiția pentru vindecarea lui Naaman și a fost condiția pentru toate vindecările din timpul lui Isus și aposolilor. Cuvintele lui Isus despre acest lucru sunt uimitoare.

„Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” (Marcu 11:22-23)

„Din pricina puținei voastre credințe, le-a zis Isus. Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: Mută-te de aici acolo, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.”

Aproape de necrezut, dar aceste cuvinte au nevoie să fie acceptate pe deplin și cu toată inima pentru că sunt cuvinte care nu pot să mintă. Pentru cei sceptici aș ridica următoarea întrebare: De ce credeți că a spus Isus aceste cuvinte? Ce credeți că voia să spună? De ce ar spune un astfel de lucru dacă nu ar vorbi

serios? Putem avea încredere în toate promisiunile lui Isus, sau doar în cele care sunt posibile prin efort omenesc? Dumnezeu să ne ajute, dacă acesta este nivelul religiei noastre!

Măsura de siguranță a lui Dumnezeu

Deci, de ce a ordonat Dumnezeu ca oamenii leproși să fie tratați în acest mod teribil? De ce nu i-a vindecat, pur și simplu, pe toți din poporul Său, toți care aveau lepră, scutindu-i de tot necazul și deznădejdea? Când punem toate lucrurile cap la cap, există doar un singur răspuns rezonabil. Era din cauza lipsei credinței celor loviți de boală! Dumnezeu ar fi făcut pentru orice lepros ceea ce a făcut pentru Naaman, dacă oricare dintre ei ar fi cerut cu credință! Acest lucru trebuie să fie adevărat pentru că Dumnezeu este consecvent! El este întotdeauna Același, El răspunde în același mod, dacă și condițiile sunt la fel. Dar lipsa credinței a fost motivul pentru care o asemenea sentință era pronunțată asupra unui lepros. Am auzit odata o propoziție care, cred eu, exprimă clar motivul pentru care Dumnezeu a fost nevoit să ia această măsură pentru cei care aveau lepră. Sună așa: „Căile lui Dumnezeu nu sunt făcute pentru cei fără credință.” Asta spune tot.

Dumnezeu nu i-a pus în carantină pe leproși pentru că El era nemilos sau pentru că El era incapabil să-i ajute. El a dat acele ordine pentru că, în dragostea și mila Lui, a asigurat o cale, o măsură de rezervă pentru cei care nu aveau credință! Acesta-i adevărul. Ceea ce vedem în poruncile din Levitic nu era idealul dorit de Dumnezeu. Nu era ceea ce El dorea să facă pentru israeliți. Ei erau poporul Său, și El era Dumnezeul lor. El dorea să fie pentru ei „Dumnezeul cel viu”. Nu doar pentru ei ca popor, ci și pentru fiecare dintre ei ca indivizi, incluzându-i și pe cei nenorociți, bolnavi de lepră. Dar lipsa credinței restricționează lucrarea lui Dumnezeu, în pofida puterii Lui nemărginite. Din acest motiv Dumnezeu a făcut ca acești leproși să fie puși în carantină. Era un lucru teribil pentru acești sărmani leproși, dar într-o situație unde nu era credință, acesta era singurul lucru pe care El putea să-l facă, pentru că ceva trebuia făcut.

Dar astăzi?

Exact aceeași situație o întâlnim și astăzi. Unii insistă că nu este planul lui Dumnezeu să-i vindece pe toți cei care sunt bolnavi, sau cel puțin El nu este dispus să facă asta în mod direct. În schimb, voia Lui este ca noi să cheltuim ultimul ban pe ajutor medical, sau pe plante sau cataplasme, care de multe ori sunt chiar mai scumpe decât ajutorul medical. Și cu toții știm că acele tratamente sunt ca un joc de noroc. Doctorul spune „te vei face bine”, dar tu mori. Sau el spune „vei muri”, dar tu trăiești. Asta este tot ce poate Dumnezeu să facă pentru poporul Său? El, care este Dumnezeul cel viu? Nu, nu, nu! De o mie de ori nu! Din nou, Dumnezeu doar este nevoit să permită lipsa credinței. Prima opțiune (alegere) a lui Dumnezeu a fost dezvăluită atunci când Fiul Său a fost aici, în trup omenesc. A fost, de asemenea demonstrată în timpul bisericii primare. Citim că erau sate întregi unde nu se mai auzea gemăt de durere, după ce Isus trecuse pe acolo. Singura excepție uimitoare a fost Nazaretul, unde Isus nu a putut să facă lucrări mari datorită necredinței lor.

Cum putem fi atât de orbi? Cum se face că negăm lucruri clar arătate în Scriptură? Isus din nou și din nou a făcut clar faptul că Dumnezeu va vindeca pe TOȚI care vin la el pentru vindecare. Pe fiecare fără excepție! Nu mai suferă El împreună cu cei în dureri? Nu adresez nici un reproș oamenilor care folosesc plante sau ajutor medical pentru a trata bolile, dar să se știe clar că aceste lucruri sunt măsurile de rezervă pentru cei care nu sunt capabili să se prindă de promisiunile lui Dumnezeu. Aceasta nu e o încercare de a condamna pe cineva, pentru că și eu găsesc că cea mai mare nevoie a mea este să dezvolt credința mea, să ajungă puternică, de nezguduit. Dar acum știu unde să mă uit, îmi recunosc nevoia. Cei care neagă acest adevăr, că Dumnezeu vrea să lucreze pentru noi în acest fel puternic, sunt mulțumiți cu sărăcicioasa măsură de rezervă, luptându-se în întuneric. Sunt satisfăcuți să-și trăiască viețile de nesiguranță, deși văd pe cei dragi că suferă și mor. Ei cer cu disperare tot ajutorul pe care îl pot căpăta de la oameni, în timp ce Îl ignoră pe Dumnezeul cel viu, tragând concluzia că „nu este voia lui Dumnezeu să fie vindecați”. Ce groaznic!

Fără pretenție de perfecțiune

Din momentul în care noi ne-am implicat în studiul neprihănirii prin credință, am progresat de la un adevăr la altul. Dumnezeu a pus cap la cap acest lanț și ne-a arătat cum acest adevăr este strâns legat de

adevărul despre divinitate, de adevărul evangheliei împărăției și de adevărul despre botezul Duhului Sfânt. Sigur, din când în când, am făcut greșeli. Numai Dumnezeu este infailibil. Dar este adevărat că nimeni nu face un progres, dacă nu e dispus să meargă mai departe.

Recent, citind un articol, am dat peste o statistică neașteptată și interesantă. Articolul spunea că patinatorii de talie mondială cad de mai multe ori în timpul antrenamentelor decât cei mediocri. Asta sună paradoxal. De ce pare că elita face mai multe greșeli, în practică, decât ceilalți care sunt la un nivel inferior? Motivul este că elita întotdeauna încearcă să împingă limitele, ei încearcă sărituri care sunt dincolo de capacitățile lor. Cei care sunt mediocri sau la un nivel inferior nu forțază, ei sunt satisfăcuți să rămână acolo unde sunt și astfel ei nu se pot depăși. Ei nu fac atâtea greșeli, dar nici nu se perfecționează. Sunt „prinși” între niște limite și mai departe nu merg.

Acest principiu este adevărat și în ceea ce privește domeniul spiritual. Când căutăm o legătură mai apropiată cu Dumnezeu și o mai bună înțelegere a cuvântului Său, El Însuși ne călăuzește. Pășim pe căi neumblate și uneori ne împiedicăm – o alunecare. Cei care sunt mulțumiți să rămână acolo sunt alarmați. Ei vor ca toți să rămână la nivelul lor mediu și sunt gata să condamne pe cei care vor să progreseze. Ei amplifică orice greșală și condamnă orice mișcare (progres) care îi face pe ei să rămână în urmă. Așa stau lucrurile și așa au stat întotdeauna. Cei care au făcut cu adevărat progrese pentru cauza lui Dumnezeu, în toate timpurile, au fost aceia care au fost dispuși să asculte și sa-L urmeze pe Hristos, și doar pe El, chiar dacă, uneori, cărarea este singuratică și plină de reproșuri din partea prietenilor și coechipierilor de odinioară.

Fratele tău

Ardeias Vlad, 11 mai 2011

Dorința cea mai arzătoare a Domnului Isus pe care o exprimă de trei ori în rugăciunea Sa înregistrată în Ioan capitolul 17 este aceea ca urmașii Săi să fie una „cum suntem și noi” (Ioan 17:11, 22), „cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine” (Ioan 17:21), acesta fiind singurul mijloc prin care omenirea va putea crede că El a fost trimisul Tatălui. Pentru că singurul mijloc prin care acest scop poate fi realizat este prezența lui Isus în inima fiecăruia dintre copiii Săi („unirea Duhului” – Efeseni 4:3), înseamnă că oriunde nu se regăsește această unire, scopul Lui nu este împlinit. Observați că Biblia spune că „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8:9). Accentul este pus aici pe prezența Sa prin spiritul Său, și nu pe vreun alt mijloc prin care oamenii ar putea părea că sunt una. De obicei, tot ceea ce este necesar pentru a fi recunoscut ca parte dintr-o denominațiune religioasă, este să aderi la doctrinele acelei biserici, să adopți o anumită vestimentație, uneori o anumită dietă. Atunci toți te vor recunoaște ca fiind „una cu noi.” Domnul Isus nu vorbește aici însă de uniformitatea care rezultă din astfel de schimbări, ci de legătura care provine din posedarea aceleiași vieți.

Un proverb spune: „Atunci când nu mai cade foc din cer, oamenii aprind chibrituri.” Datorită absenței spiritului sfânt creștinii au intrat în panică și, în încercarea de a găsi mijloace prin care să producă cumva această legătură sfântă, au înlocuit „unirea Duhului” (Efeseni 4:3) cu „unirea credinței (prin aceasta înțelegând doctrina) și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4:13), părtășia cu același spirit, cu aderarea la aceleași doctrine. În realizarea planului de contrafacere a fiecărui aspect al Adevărului, Satan a condus creștinii într-o poziție periculoasă, una ale cărei consecințe s-au dovedit a fi catastrofale nu numai pentru creștinism, dar și pentru întreaga omenire.

Pierzând din vedere că unirea despre care a vorbit Isus este cea a spiritului, eforturile conducătorilor creștini au început să se îndrepte către definirea cât mai exactă a doctrinelor și încercarea de a-i alinia pe toți cei care mărturiseau Numele Lui la aceste doctrine. Și pentru că lipsea tocmai prezența spiritului lui Hristos, consecințele au fost îngrozitoare: a început să se nască nu numai disprețul și ura față de cel care nu înțelegea la fel chiar și numai o singură doctrină, dar și dorința arzătoare de a-l reduce la tăcere pe cel care din „frate”, a devenit acum „eretic.” În felul acesta s-au născut unele dintre cele mai sângeroase conflicte din istoria omenirii.

Am fost uimit să descopăr că acest spirit i-a vizitat chiar și pe ucenici. În Marcu 9:38, 39 este descris un dialog al apostolului Ioan cu Isus. Ucenicii se întorseseră probabil dintr-o călătorie, iar Ioan Îi relatează lui Isus: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu venea după noi.” (Marcu 9:38). „Foarte bine!”, am spune noi; „Isus era pe pământ atunci; cum se poate ca cel care predica în Numele Lui și dorea să facă misiune, să nu-L urmeze pe Învățătorul, să nu fie parte din grupa Lui, din ‚biserica’ Lui, să nu participe la acea ‚adunare’, ci să facă lucrarea așa ... independent?!” Răspunsul lui Isus ne descoperă însă un adevăr care, odată învățat de creștinii zilelor noastre, va scuti de multă durere: „Nu-l opriți ... căci nu este nimeni, care să facă minuni în Numele Meu, și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea.” (Marcu 9:39). Nu este nimeni care să aibă spiritul lui Dumnezeu și să nu fie copilul Său, călăuzit de El.

Dumnezeu nu acționează potrivit așteptărilor oamenilor, iar ceea ce Isus afirmă cu alte cuvinte este că nu doctrina, locul de închinare sau apartenența la o anumită denominațiune arată dacă o persoană este sau nu copilul Său, ci spiritul pe care-l are. Mai mult decât atât: din faptul că puterea lui Dumnezeu se manifesta prin acea persoană, înțelegem că el lucra potrivit planului lui Dumnezeu care, se vede că era cu totul diferit de ceea ce ar fi anticipat ucenicii, și probabil mulți dintre noi.

Într-o altă ocazie, în care Domnul Isus este întrebat direct care este adevărata biserică a lui Dumnezeu, care este locul de închinare recunoscut de Dumnezeu și sfințit de El prin prezența Sa, El răspunde: „Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. ... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:21, 23, 24). Din nou și din nou El a subliniat că ceea ce face ca într-un loc să se manifeste prezența lui Dumnezeu nu este nici numele străzii pe care este amplasat locașul de închinare, nici numărul metrilor pătrați ai acestuia, nici suma care a fost investită în ridicarea lui, nici ceea ce scrie deasupra intrării, nici măcar îmbrăcămintea sau comportamentul celor ce intră acolo, ci numai și numai spiritul care este în inimile lor.

Acesta este motivul pentru care suntem îndemnați să căutăm să păstrăm „unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3), pentru că această unire poate fi realizată imediat prin renunțarea la sine și acceptarea dragostei Sale, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4:13, 14). Observați că cei care nu au ajuns încă la unirea credinței, sunt copiii lui Dumnezeu, adulți în devenire. Chiar dacă cineva nu a înțeles deocamdată corect planul pe care îl are Dumnezeu pentru copiii Săi, caracterul Lui și natura Sa, scopurile Sale, totuși acest om este copilul Tatălui ceresc, adică fratele tău.

Fie ca planul Domnului pentru copiii Săi, plan de a fi una în mod desăvârșit, să fie împlinit cât mai repede. Să nu uităm însă că aceasta începe cu a-l recunoaște pe fratele tău.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință fragmente

– 15 –

G.C. Bevington

Lanul de grâu

De la acea întâlnire am călătorit 100 de km pentru a susține o alta. Au participat mulți oameni, dar nu asta este ceea ce-L bucură pe Dumnezeu. Ei bine, m-am rugat, am postit, am plâns și am predicat cum am putut mai bine; dar nimeni nu s-a predat lui Dumnezeu. Am predicat șase seri înainte de a face un apel, iar duminică seara a fost cea de-a șaptea. Am mers în camera mea, m-am aruncat pe pat și am

plâns. Când m-am uitat la ceas era 3:30 dimineața. Am fost puțin încurajat, dar nu am primit permisiunea de a încheia întâlnirea. M-am ridicat, am ieșit și am spus: „Spuneți-le tuturor că vom avea o întâlnire deseară.” Apoi am revenit în cameră și m-am rugat. Curând a venit un om care a strigat, iar proprietarul a ieșit. Cel ce venise îi era cumnat și a spus: „Jim, dacă aș fi în locul tău, aș ara terenul acela pe care ai plantat grâu și aș semăna hrișcă, pentru că omizile ți-l distrug.” „Ei bine, cred că ai dreptate; am fost acolo duminică și am observat că l-au năpădit.” Bărbatul a plecat, și în timp ce ei serveau micul dejun (eu nu am mâncat în dimineața aceea), fratele lui a venit și l-a strigat: „Jim, dacă aș fi în locul tău, aș ara terenul acela și l-aș pregăti pentru hrișcă.” „Ei bine, Will a fost pe aici nu cu mult timp în urmă și mi-a spus același lucru.” Fratele lui i-a spus: „Ar fi trebuit să-l fi arat iarna trecută, și astfel toate larvele ar fi fost distruse.” „Da, știu asta; dar în toată perioada iernii ba unul ba celălalt dintre cail mei a fost prea slab pentru asta, și nu am reușit să fac asta pentru că nu am avut suficienți bani pentru a plăti oameni. Cred că am făcut tot ce mi-a stat în putință.” Ei bine, fratele lui a plecat. Eu am auzit tot acest dialog.

Atât acest frate cât și soția lui primiseră mântuirea. Eu am mers la ei și le-am spus: „Ei bine fraților, presupun că ați făcut tot ceea ce a depins de voi pentru a ara acel teren iarna trecută, dar circumstanțele v-au împiedicat.” „Da,” au răspuns amândoi.” Atunci le-am povestit despre Bolly, și despre fata care fusese vindecată la intersecție. Atunci s-au privit unul pe celălalt. Nu auziseră de nimeni care să fi fost vindecat, cu atât mai mult despre animale sau despre omizi care să fie omorâte. Ei bine, am început să le citesc din Scripturi despre vindecare și despre bunătatea lui Dumnezeu, și am spus: „Sunt convins că bunătatea lui Dumnezeu nu este restrânsă numai la trupul omului, ci că El este interesat și de tot ceea ce ne aparține ca și copii ai lui Dumnezeu.” Am adăugat: „Cred că Isus poate să omoare acele omizi.” „Dar frate Bevington: ai auzit vreodată de așa ceva?” „Nu, dar voi sunteți copiii Lui și tocmai ați început pe calea credinței, fiind căsătoriți de mai puțin de un an, și fiind și săraci; iar eu cred că voi ați făcut tot ceea ce vă stătea în putere. Nu vreți să mă însoțiți într-o aventură a credinței, să luptăm împotriva acestor omizi?” Am uitat să menționez că arase vreo doi acri în ianuarie, dar apoi se îmbolnăviseră. Am spus: „Ce părere aveți dacă am preda acel teren în mâna lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe El să se ocupe de acele omizi, după care să poți replanta?” Ei bine, acest lucru era cu totul ieșit din comun pentru ei, motiv pentru care nu am primit un răspuns imediat. Ei bine, am așteptat până dimineața următoare când am redeschis subiectul. Am spus: „Nu trebuie să pierdeți acele semințe și toată munca pe care ați depus-o.” Evident că sămânța era compromisă, dar munca nu fusese pierdută. Mi-am luat Biblia și am citit în Amos și în alte locuri în care Dumnezeu a intervenit în cazul recoltelor, așa că pe la ora 10 existau deja muguri ai credinței din inimile lor, muguri pe care eu îi „vedeam”. Următoarea dimineață am readus subiectul în rugăciune, amintindu-I lui Dumnezeu de câteva lucruri pe care le făcuse, accentuând faptul că El nu este mai puțin puternic astăzi.

După rugăciune, am revenit la ei, mai insistent de data asta, pentru că simțeam că erau vrednici dar neștiutori în ceea ce privește puterea lui Dumnezeu de a ajuta. Soția a spus: „Ei bine, eu știu că Dumnezeu poate să facă astfel de lucruri, dar ...” „Aha, oprește-te acolo! Fără niciun dar în cazul acesta!” am spus. Ea a râs. După 90 de minute ne croiam drum spre cei șase acri. Eram foarte tăcuți; nimeni nu a scos niciun cuvânt din clipa în care am părăsit casa până când am ajuns la câmp. Când am ajuns acolo, am spus: „Acum, ce vom face?” Bărbatul și-a privit soția. Ea privea în jos. Grâul era de 6 sau 7 cm. Bărbatul a spus: „Frate Bevington, crezi că Dumnezeu ar putea să omoare aceste omizi, sau că El o va face?” Am spus: „Te rog să-mi spui de ce n-ar face-o.” Ei bine, lucrul acesta l-a uluit. Soția lui a spus: „Frate Bevington, noi nu am auzit niciodată că Dumnezeu ar face așa ceva până când nu ai venit dumneata; dar sunt sigură că El poate.” Apoi el a spus: „Ce spui despre asta, frate Bevington?” Am spus: „Dumnezeu poate și o va face dacă noi ne punem de acord asupra faptului că toate lucrurile sunt posibile.” El a spus: „Dar dumneata ești sigur că El vrea asta.” Am spus: „da, cu siguranță.” „Ei bine,” a spus el, „atunci ce vom face? Te vom urma.” Am spus: „Foarte bine.” Așa că am mers până în mijlocul parcelei și am spus: „Acum, suntem cu toții de acord că El va face acest lucru?” El și-a plecat capul. Am insistat pentru unitate, și curând am simțit că eram într-adevăr una. Am început să mă rog; pe măsură ce avansam, am intrat într-o tăcere adâncă, fără niciun zgomot. Șopteam, dar am simțit prezența lui Isus. Curând, sora a început să spună încet: „Oh, slavă Domnului!” iar fratele „Amin!”. Au continuat astfel în timp ce eu mă rugam până când am obținut biruința, cerând ca fiecare omidă să fie omorâtă. M-am ridicat, iar ea a pășit într-o parte, a luat o mână de țărână și a spus: „Oh, frate Bevington, iată zece omizi

moarte.” Ei bine, am stat împreună acolo și am plâns; nu a fost rostit niciun cuvânt. Oh, aceea a fost o zi binecuvântată. Curând el a început să râdă și a spus: „Cu adevărat, aceasta este o minune.” S-a aplecat și a luat de jos șapte omizi moarte. „Ei bine”, a spus, „cu adevărat totul este rezolvat așa cum ai spus în rugăciune.” Așa că am revenit acasă slăvind-L pe Dumnezeu. După 20 de minute, fratele ei a venit de la magazin și a spus: „Ară terenul acela, că este compromis. Am mers acolo și am luat o mână de țărână și am numărat opt omizi.” Am așteptat ca cineva să vorbească; dar toți erau tăcuți. Am spus: „Domnule, toate omizile sunt moarte.” M-a privit cu compătimire. Era un bărbat de treabă în biserica lui, dar nu credea nimic dacă nu venea de la biserica lui. Am spus: „Domnule, îți voi da un penny pentru fiecare omidă vie pe care o vei găsi în acel câmp de grâu.” El a spus: „În regulă. Voi face rost cu ușurință de ceva bani. Pregătește-ți portofelul.” A luat un băț și a ieșit, iar sora a fugit sus de unde îl putea vedea. El a mers la câmp, după care a plecat acasă prin pădure și nu a mai revenit pentru conținutul portofelului meu. Ei bine, bărbatul a pus la înmuiat grâu, a replantat terenul și a strâns o recoltă grozavă.

Aceasta a fost prima și ultima ocazie în care am cerut o asemenea experiență. Nu am mai avut niciodată curajul de a mă aventura pe acest teren; dar această experiență dovedește pur și simplu că Dumnezeu este de partea noastră, așa cum este scris în Cuvânt, în cartea lui Amos. Acolo face referire la același lucru: El a dat recoltă unuia, și le-a distrus pe ale altora. Ne-am întâlnit cu această familie la întâlnirea din Cincinnati următorul an, iar fratele a povestit această experiență tuturor. Dumnezeu a fost slăvit, iar mulți au fost mișcați. Să-L preamărim pe Dumnezeu pentru dragostea pe care o are pentru noi, copiii Lui.

Slăviți-L pe Dumnezeu!

Ei bine, ieri m-am liniștit înaintea lui Dumnezeu, și mi-am amintit de multe cazuri de vindecări și de alte răspunsuri la rugăciune care nu au fost consemnate în această lucrare. Dar simt că am povestit suficiente pentru a provoca pe oricine să ia în serios făgăduințele din Biblie; dar nu trebuie să credeți că Bevington este mărginit numai la rugăciuni pentru vindecare. Primesc scrisori prin care sunt rugat să mă rog pentru creștini care au căzut, pentru necredincioși, pentru persoane care nu au primit mântuirea, și pentru alte chestiuni care împiedică înaintarea. Unii pentru care ne-am rugat, au primit ajutorul, dar nu toți. Nu, nu toți cei pentru care am început să mă rog pentru a fi vindecați, au fost vindecați. De obicei, Dumnezeu îmi arată dacă dorește să-i vindece sau nu, și de multe ori durează zile întregi pentru a afla. Mi-am amintit de câteva experiențe de vindecare în care persoanele nu au mărturisit despre vindecarea lor, iar Dumnezeu a îngăduit ca boala să revină. Am să vă povestesc unul dintre aceste cazuri.

În Chillicothe, o fată din înalta societate fusese răpusă de o problemă la un plămân. Mi s-a cerut s-o vizitez, ceea ce am făcut. În final ea a spus că dacă Dumnezeu o va vindeca, ea Îi va da inima și Îl va sluji fără rezerve. Ei bine, am început să mă rog, iar Dumnezeu a vindecat-o. Ea nu a participat la întâlnire, dar mi-a scris după ce am plecat că se rugase și că avea să-L slujească pe Dumnezeu. După nouă luni am revenit pentru o altă întâlnire. Am întrebat despre ea, și mi s-a spus că se întorsese în societatea ei și că batjocorea mesajul mântuirii. Ei bine, după alte nouă luni, mi-a scris rugându-mă să mă rog din nou pentru ea. I-am răspuns că-L mințise pe Dumnezeu și că eu nu o pot ajuta cu nimic până când nu-și clarifică situația cu El. Mi s-a spus că a murit ocărându-L și blestemându-L pe Dumnezeu. Oh, nu ne putem permite să-L bagatelizăm pe Dumnezeu! Fata aceea oferea lecții de dans și era cea mai frumoasă din oraș. Așa se întâmplă cu cei ce nu-și respectă promisiunile făcute lui Dumnezeu. Ea nu a mărturisit niciodată despre vindecarea ei. Vreau să accentuez foarte mult acest aspect. Nu încetați să povestiți minunea lui Dumnezeu din viața voastră, iar aceasta va deveni o binecuvântare pentru voi și pentru alții, căci Domnul are mereu pe câte cineva care mereu așteaptă să audă astfel de vești. Poți face aceasta? Vei face tu asta? Vorbiți atât de tare încât să fie spulberată orice altă proptea pe care o mai aveți, și astfel să puteți zbura către sferele cerești. Amin! Slavă Domnului! Mântuit, sfințit; și vindecat. Slavă lui Dumnezeu! Am aproape 74 de ani și Îl iubesc pe Isus în această dimineață mai mult decât am făcut-o vreodată pur și simplu deoarece capacitatea de a face aceasta este mărită. Trebuie să cerem o capacitate mai mare de a-L iubi, vase mai mari, o abilitate crescândă.

Invitație

Moeciu de Sus, 17 – 22 iulie 2012

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 17 – 22 iulie 2012. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton din Jamaica, Sánta János și Gégény Rudolf din Ungaria iar printre subiectele care vor fi studiate se numără: „Fațete ale credinței”; „Cine este mai mare?”; „Poala hainei Lui”; „Spiritul neprihănirii”; „Slăbiciunea credinței”; „Ce câștig dacă-L slujesc pe Dumnezeu?”; „Sămânța femeii.”

Ca și în anii precedenți, întâlnirea va avea loc în minunatul cadru natural din stațiunea Moeciu de Sus, județul Brașov, la Pensiunea „Roua Dimineții” (pentru informații pe internet, accesați <http://www.romania-turistica.ro/Cazare-Moeciu-de-Sus/Pensiunea-Roua-Diminetii>). Sunt disponibile camere cu baie proprie pentru 2 sau 3 persoane la prețul de 45 ron / zi / persoană (225 ron pentru întreaga perioadă), preț în care sunt incluse 2 mese pe zi și închirierea sălii de conferințe. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 10 ani nu se percepe taxă. Ziua de marți, 17 iulie, este ziua în care se va face cazarea, dar nu se va servi nici o masă. Prima masă se va servi miercuri 18 iulie dimineața, iar ultima masă se va servi duminică 22 iulie dimineața.

Locurile sunt limitate, motiv pentru care cei ce doresc să rezerve, trebuie să efectueze plata integral în avans la Raiffeisen Bank, cont RO83RZBR0000060008039326 Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm ca după efectuarea plății să anunțați aceasta la numărul de telefon 0752211191 de unde veți putea obține orice alte informații de care aveți nevoie. Data limită până la care se pot face rezervări este de 15 Iunie 2012. Celor ce nu-și fac rezervare până la data de mai sus, nu le putem garanta existența vreunui loc liber la data întâlnirii.

Pentru cei care aleg să vină cu automobilul, rutele cele mai cunoscute sunt Brașov - Bran - Moeciu de Jos (culoarul Rucăr - Bran, ieșirea spre Pitești, până în Moeciu de Jos, aproximativ 30 de km), sau Pitești – Câmpulung Muscel – Moeciu de Jos. Din centrul localității Moeciu de Jos se deschide un drum (la stânga venind dinspre Brașov, la dreapta dinspre Pitești) în prima bifurcație (8 km) către Moeciu de Sus (fiiți atenți la indicator!).

Coordonatele GPS sunt N45.4432640° E25.3303108°

Pentru cei care aleg transportul în comun, traseul este următorul: sosiți în Gara Brașov (dacă veniți cu microbuzul, asigurați-vă că știți unde trebuie să coborâți pentru a ajunge ușor la obiectivul următor); vă deplasați la Autogara Bartolomeu. Pentru a ajunge acolo, trebuie să luați autobuzul 23 barat (din Gara Brașov), a cărui stație este în partea dreaptă a gării. Coborâți la Autogara Bartolomeu (punct de reper este stadionul). Din Autogara Bartolomeu pleacă autobuze la fiecare 30 de minute spre Moeciu de Jos, atât în cursul săptămânii cât și în week-end. Din Moeciu de Jos pleacă autobuze spre Moeciu de Sus. Programul lor de funcționare este următorul: de luni până vineri: 8:00, 13:30, 16:00, 17:30, 20:00; sâmbăta și duminica: 8:00, 16:00, 20:00. La întoarcere, autobuzul Moeciu de Sus, Moeciu de Jos funcționează după următorul program: de luni până vineri: 5:30, 6:30, 8:30, 14:00, 16:30; sâmbăta și duminica: 8:30, 13:00, 16:30.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

